

NADIA MANSOUR – 38 år,
Ph.d., leder og konsulent:

Det, du føler, er **RIGTIGT**

Mig bekendt var jeg den første minoritetskvinde i mit boligområde, der flyttede hjemmefra. Ikke fordi min familie var voldsomt undertrykkende, eller fordi jeg havde fundet en mand, jeg ville flytte sammen med. Jeg flyttede udelukkende ud, fordi jeg ønskede at være en selvstændig kvinde. På det tidspunkt var jeg lige så træt af den danske kultur med druk, forventninger til mit ungdomsliv og anklager mod min muslimske familie, som jeg var træt af religiøse regler og de forventninger til mig, man havde i religiøse samfund og i min familie.

Da jeg var lille, tænkte jeg meget over forskellen på drenge og pigers rettigheder. Jeg kan huske, at jeg en dag spurgte min far: "Hvis alle mænd får lov til at gå i byen, og alle kvinder skal blive hjemme, bliver mændene så ikke homoseksuelle?". Det var sådanne barnetanker, der styrkede min trang til selvstændighed og ligestilling. Som barn forstod jeg simpelthen ikke, hvorfor der skal være forskel på kønne. Jeg følte, at jeg var født med det forkerte køn. Min tanker og modstand kom til udtryk i dagligdagen: "Hvorfor er det kun kvinder, der skal bære stør? Hvorfor måtte jeg ikke spille fodbold i en klub?" Svaret var altid begrundet i religion, og jeg fik hurtigt fornemelsen af, at jeg ikke burde stille sådanne spørgsmål eller have sådanne følelser og tanker om ligeværd.

Dagbøger og digte som indre rettesnor

Jeg begyndte at skrive dagbøger og digte for at nedfælde mine tanker og følelser. Jeg har senere fundet en side fra min dagbog, fra jeg var omkring otte år gammel. På trods af, at nogle fortalte mig, at jeg var forkert på den, har jeg på ekstatisk vis skrevet: "Det, du føler, er rigtigt. Det, du føler, er rigtigt. Det, du føler, er rigtigt..." Jeg lærte tidligt, at det, jeg følte og drømte om, var det rigtige for mig. Også selvom min familie eller andre var uenige. Jeg lærte at navigere i, hvordan jeg kunne afprøve mine forældres holdninger uden at skabe konflikter.

Jeg kunne eksempelvis spørge: "Min veninde vil gerne flytte hjemmefra, når hun er 18 år, hvad tænker I om det?" hvorefter jeg på deres fordommelse og vrede kunne tolke, at det var en no-go for mig.

Alle disse oplevelser og tanker i mine teenageår skubbede mig hen mod ideen om at flytte hjemmefra som attenårig. Det var en uhorft tanke, og det var unormalt for kvinder i mit boligområde.

Sejren var dog ikke ihus, selvom jeg flyttede hjemmefra med hjælp fra min rektor. Hver gang jeg besøgte min familie, pressede de mig til at komme tilbage. De straffede mig med social udstødelse, ingen opkald og ingen besøg. De satte mig i forbindelse med en række forskellige folk, der skulle tale mig til fornuft. Hver gang de sagde, at jeg ikke længere var deres datter, svarede jeg: "Ja, vi ses snart igen," og så besøgte jeg dem igen efter kort tid. Det vigtigste for mig, at de forstod, at jeg ikke valgte dem fra, men at jeg blot valgte et andet liv til.

Stædighed blev vejen til forsoning

Selvom jeg var flyttet hjemmefra, oplevede jeg stadig indblanding fra min familie i ny og næ, hvilket er normalt i mange familier. For eksempel valgte jeg at flytte til Norge og gå på friluftsnøjskole. Jeg har også boet i kollektiv, og da jeg som 34-årig skulle fremleje et værelse, bød en mandlig lejer sig til. Det vakte ramaskrig i min familie, at jeg kunne finde på at dele lejlighed med en mand. Jeg ikke var gift med. Selv var jeg ordenligt. Jeg sagde klart fra over for min familie og bad dem om at blande sig uden om mit liv, medmindre de havde noget positivt at bidrage med.

Med årene er jeg og min familie kommet meget tættere på hinanden, og i dag forstår vi hinandens perspektiver meget bedre. Kærligheden kan sejre, når begge parter insisterer på at give hinanden plads, selvom det kan være svært. Min familie var bange for at miste mig. Og deres største frygt har altid været, at jeg ikke lever muslimsk og dermed kan blive straffet i efterlivet. Når man tænker over det, er det en kæmpe kærlighedslekation. Og med årene er det gået op for mig, at for dem betød deres ære ikke nær så meget som deres frygt for, at jeg ville blive straffet af Gud i efterlivet.

Der er ikke nogen nem vej til selvstændighed og frigørelse, men nogle veje er nemmere end andre. Jeg har aldrig brudt kontakten med min familie, for jeg tror på kærlighed og tilgivelse som en vej frem. Jeg dommer ikke andre for deres valg, men folk skal heller ikke dømmes mig for mine valg. På den måde har jeg bevaret et forhold til min familie og kultur, samtidig med at jeg har insisteret på at leve mit liv på egne præmisser.

I dag har mine børn et fint forhold til deres familie samt et godt kendskab til det arabiske sprog og den palæstinensiske kultur, som jeg holder af. Min stædighed insisterer på, at jeg både ville bevare kontakten til min familie og samtidigt forme mit liv efter mine egne drømme har været hård og smertefuld.

Men jeg har bevist, at det er muligt at vælge min familie og mit eget liv til.